

La protecció de dades de caràcter personal i els dispositius de videovigilància policial: presentació de la Instrucció 1/2009

Jordi Ferreres i Jovaní (Cap de l'Àrea de Registre de Protecció de Dades)

Quin és el motiu per a ocupar part de la jornada d'avui amb el tractament de la videovigilància policial? Encara que la *Instrucció 1/2009, de 10 de febrer, sobre el tractament de dades de caràcter personal mitjançant càmeres amb fins de videovigilància*, no reculli cap capítol dedicat específicament a aquesta matèria, les referències que conté, ja des de l'exposició de motius, són reiterades. Podem dir, per tant, que la videovigilància policial té una presència pròpia dins la Instrucció.

Segons s'indica, la instrucció vol servir per a aclarir el marc jurídic aplicable, en l'àmbit d'actuació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, a la captació i el tractament de les imatges i, si escau, de les veus, davant l'absència de previsions específiques a la normativa de protecció de dades de caràcter personal. Aquesta necessitat de concreció i aquesta voluntat de dotar la regulació de més seguretat jurídica són predicables també dels dispositius de videovigilància policial. Efectivament, tal i com s'afegeix expressament a continuació, la instrucció ve a completar algunes qüestions no regulades específicament per la normativa de la videovigilància policial. Cal conèixer, doncs, quines són aquestes normes.

Tenim, en primer lloc, la Llei orgànica 4/1997, de 4 d'agost, per la qual es regula la utilització de videocàmeres per les forces i els cossos de seguretat en llocs públics. A Catalunya, a més, cal comptar amb el Decret 134/1999, de 18 de maig, de regulació de la videovigilància per part de la policia de la Generalitat i de les policies locals de Catalunya, i l'Ordre del Departament d'Interior, de 29 de juny de 2001, de regulació dels mitjans pels quals s'informa de l'existència de videocàmeres fixes instal·lades per la policia de la Generalitat i les policies locals de Catalunya en llocs públics.

De la primera de les normes esmentades, la Llei orgànica 4/1997, hem de dir que conté tres referències a la Llei orgànica 5/1992, de 29 d'octubre, reguladora del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal, que cal entendre fetes, en l'actualitat, a la norma que l'ha substituït: la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal.

La primera era la remissió de l'article 2.2, que establí que, sens perjudici de les disposicions específiques de la Llei orgànica 4/1997, el tractament automatitzat de les imatges i sons s'havia de regir per la Llei orgànica 5/1992. Per la seva banda, l'article 2.3 de la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, disposa que es regeixen per les seves disposicions específiques, i pel que preveu especialment, si s'escau, la mateixa Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, els tractaments de dades personals procedents d'imatges i sons obtinguts mitjançant la utilització de videocàmeres per les forces i els cossos de seguretat, d'acord amb la legislació sobre la matèria.

La segona de les previsions de la Llei orgànica 4/1997 a què em referia anteriorment, té a veure amb el règim d'infraccions i sancions: quan no hi càpiga exigir responsabilitats penals, les infraccions al que disposa la llei orgànica han de ser sancionades de conformitat amb el règim disciplinari corresponent als infractors i, en defecte d'aquest, amb subjecció al règim general de sancions en matèria de tractament automatitzat de les dades de caràcter personal (article 10).

Finalment, de conformitat amb la seva disposició addicional vuitena, la Llei orgànica 5/1992 formava part de la normativa a què s'havien d'acollir la instal·lació i l'ús de videocàmeres per al control, la regulació, la vigilància i la disciplina del trànsit, juntament amb la Llei orgànica de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, i, naturalment, la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles a motor i seguretat viària. Més endavant tornarem sobre aquesta classe de dispositius.

El Decret 134/1999, a l'article 1.2, recull, igualment, una remissió, en tot allò que no s'hi regula específicament, a la legislació sobre protecció de dades de caràcter personal.

Per a conèixer el context en què es desplega la Instrucció, crec que és interessant subratllar algunes de les consideracions efectuades per les iniciatives internacionals empreses en aquest àmbit, citades per la pròpia Instrucció, i a les quals ja s'han referit les persones que m'han precedit.

Una d'aquestes iniciatives és el Dictamen 4/2004, d'11 de febrer, del Grup de treball previst a l'article 29 de la Directiva 95/46/CE, relatiu al tractament de dades personals mitjançant videovigilància per videocàmera. En aquest document s'assenyala que, com passa amb algunes altres operacions de tractament de dades personals que tampoc no estan compreses en l'àmbit d'aplicació de la Directiva, la vigilància per videocàmera realitzada per motius de necessitat real de seguretat pública o per a la detecció, prevenció i control de delictes haurà de complir els requisits establerts a l'article 8 del Conveni per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals i, en conseqüència, haurà de:

- Estar coberta per disposicions específiques conegudes pel públic,
- estar relacionada amb la prevenció de riscos concrets i delictes específics,
- ser proporcional a aquests riscos i delictes,
- tenir en compte sempre els efectes que produeixen els sistemes de vigilància per videocàmera, i
- especificar sempre clarament qui és el responsable del tractament, a fi i efecte que els interessats puguin exercir els seus drets.

En una direcció anàloga apunten les conclusions i recomanacions incloses per la Comissió de Venècia del Consell d'Europa, de 17 de març de 2007, sobre la videovigilància en llocs públics per les autoritats públiques i la protecció dels drets humans, d'entre les quals se'n poden destacar dues:

- L'obligació d'informar les persones que són vigilades en els espais públics, i
- la necessitat de comptar amb una autoritat independent especialitzada, que s'encarregui de garantir el respecte de les condicions previstes per la normativa reguladora de les dades de caràcter personal.

La Instrucció 1/2009 de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, no és la única iniciativa adoptada en aquesta matèria per les autoritats de protecció de dades de caràcter personal existents a l'Estat espanyol. L'Agència de Protecció de Dades de la Comunitat de Madrid va dictar la *Instrucció 1/2007, de 16 de maig, sobre el tractament de dades personals a través de sistemes de càmeres o videocàmeres en l'àmbit dels òrgans i Administracions Públiques de la Comunitat de Madrid*, publicada en el Butlletí Oficial d'aquesta Comunitat el 18 de juliol de 2007. Segons aquesta instrucció, els tractaments efectuats per les policies locals dels municipis madrilenys o per les forces i els cossos de seguretat de l'Estat, quan actuïn dins de l'àmbit de direcció i per al desenvolupament de les competències pròpies de les institucions i entitats que es trobin dins l'òrbita competencial de l'Agència de la Comunitat de Madrid, resten sotmesos a la instrucció en allò que no s'oposi a la regulació específica de la videovigilància policial, que en el seu cas és, a més de la Llei orgànica 4/1997, el Reglament de desenvolupament i execució d'aquesta, aprovat mitjançant el Reial decret 596/1999, de 16 d'abril.

Per la seva banda, l'Agència Espanyola de Protecció de Dades ha editat recentment una *Guia de Videovigilància*, amb un apartat titulat *Videocàmeres de les forces i cossos de seguretat*.

En un i altre supòsits, i al marge de l'instrument escollit per cadascun (disposicions d'obligat compliment en el cas de la instrucció de l'Agència de la Comunitat de Madrid; recomanacions i criteris en el cas de la guia de l'Agència Espanyola), les previsions que s'hi recullen són coincidents, com coincidents són les raons al·legades en justificar-les, basades en la necessitat de completar-ne la regulació. Cal recordar, en aquest sentit, que la *Instrucció 1/2006, de 8 de novembre, de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, sobre el tractament de dades personals amb fins de videovigilància a través de sistemes de càmeres o videocàmeres*, remetia el tractament de les dades personals procedents de les imatges obtingudes mitjançant la utilització de càmeres i videocàmeres per les forces i cossos de seguretat a les disposicions sobre la matèria.

Després d'aquesta petita introducció, dono pas a l'anàlisi pròpiament dita dels dispositius de videovigilància policial des de l'òptica de la protecció de dades de caràcter personal. Començaré amb l'examen de les matèries que són objecte de remissió, per la Instrucció 1/2009, a la normativa específica reguladora de la videovigilància policial. A continuació, es detallaran aquelles altres matèries que són objecte de regulació per la normativa de protecció de dades de caràcter personal, incidint, de manera especial, en les novetats que aporta la Instrucció. Es farà, en darrer terme, referència a algunes altres qüestions que poden resultar d'interès, entre elles, com s'ha anunciat abans, el règim jurídic dels tractaments de les imatges per al control, la regulació, la vigilància i la disciplina del trànsit,

tota vegada que aquestes són captades en ocasions per dispositius policials, i el règim jurídic de les càmeres fixes instal·lades en dependències i immobles policials destinades a garantir-ne la seguretat.

La primera referència en què ens hem de fixar de la Instrucció 1/2009 la trobem a l'article 4.2, sobre el Règim aplicable, quan determina que els tractaments de dades personals procedents d'imatges i veus obtingudes mitjançant la utilització de videocàmeres per la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o per les policies locals de Catalunya s'han de regir per les seves disposicions específiques (que són, com ja s'ha dit, la Llei orgànica 4/1997, i el Decret i l'Ordre assenyalats anteriorment) i per allò previst especialment, si escau, en la legislació de protecció de dades personals i la Instrucció.

L'article 5, inclòs dins el capítol relatiu als principis aplicables al tractament d'imatges, es refereix a la legitimitat del tractament, i recull dues remissions a la normativa específica. D'una banda, es recorda (a l'article 5.1) que la utilització de càmeres o sistemes de videovigilància per part de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o per les policies locals de Catalunya requereix l'autorització corresponent en els supòsits previstos a la seva normativa específica. D'aquesta circumstància (les dades de caràcter personal són recollides per a l'exercici de funcions pròpies del servei policial) se'n deriva la concurrència d'una de les excepcions a la necessitat de consentiment de l'afectat, segons l'article 6.2 de la Llei orgànica reguladora de la protecció de dades de caràcter personal. Actualment, la instal·lació amb caràcter fix i l'ús de dispositius de gravació per part de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra i de les policies locals requereixen l'autorització administrativa prèvia que atorga el director general de la Policia del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

L'apartat quart d'aquest mateix article, considera no legítima la captació d'imatges a la via pública, llevat que la duguin a terme, d'acord amb la seva normativa específica, les forces i els cossos de seguretat, als quals corresponen en exclusiva la prevenció del delictes i la garantia de la seguretat a les vies públiques.

L'apartat cinquè de l'article 5, remet la regulació de la cessió o còpia de les imatges o sons captats per la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o les policies locals a la seva normativa específica. Aquesta remissió es recull també a l'article 8.5 de la Instrucció, relatiu a la conservació. En aquest terreny cal estar, doncs, al que disposen la Llei orgànica 4/1997 i el Decret 134/1999, quant als responsables de la custòdia, les condicions i els requisits de les còpies de les gravacions, el temps de conservació d'aquestes i els seus possibles destinataris, com també els terminis i modalitats del seu lliurament i la seva destrucció.

Els articles 9.4 i 11.5 de la Instrucció, estan dedicats a la creació i a la inscripció de fitxers, respectivament, i - aquest és un element important - exceptuen d'aquestes exigències els tractaments realitzats per la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o les policies locals de Catalunya que estiguin subjectes al registre d'autoritzacions previst per la seva normativa específica. Cal recordar, a aquest respecte, que el Decret 134/1999 (article 13.1) contempla l'existència d'un Registre amb seu a la Direcció General de la Policia, on s'hi han d'inscriure

les autoritzacions de dispositius fixos de gravació i on s'hi poden inscriure les autoritzacions d'ús de videocàmeres mòbils. Els ajuntaments han de portar, igualment, un registre de dispositius fixos de gravació (article 13.5).

En aquest punt, el de la creació i inscripció de fitxers, cal destacar que tant la Instrucció de l'Agència de la Comunitat de Madrid com la Guia de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, a diferència del que s'acaba de veure, prescriuen i recomanen, respectivament, que els fitxers de videovigilància policial es creïn mitjançant una disposició de caràcter general publicada en el diari oficial i que s'inscriguin en el registre corresponent.

L'article 12 de la Instrucció tracta del deure de les persones responsables del tractament d'imatges a través de càmeres fixes d'informar, de forma clara i permanent, sobre l'existència d'aquestes càmeres. En aquest punt és d'aplicació l'Ordre del Departament d'Interior de 29 de juny de 2001, ja que la Instrucció (article 12.10) estableix que el compliment del deure d'informació en els tractaments sotmesos a la legislació sobre l'ús de videocàmeres per la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o per les policies locals es regeix per la seva normativa específica. Efectivament, aquesta Ordre va determinar el disseny i les característiques de les plaques que informen de l'existència de videocàmeres fixes que tinguin com a responsables la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o les policies locals.

Finalment, per a acabar amb l'enumeració de les matèries que són objecte de regulació per la normativa de la videovigilància policial, la Instrucció 1/2009 (article 8.1), dins el Capítol corresponent als drets dels ciutadans, determina que els d'accés i cancel·lació d'imatges i veus s'han d'exercir de conformitat amb la regulació efectuada per aquella. Així, l'article 15 del Decret 134/1999, estableix els requisits que han de reunir les sol·licituds d'accés o cancel·lació, el termini per a resoldre-les (quinze dies), el sentit negatiu de la desestimació per silenci i els recursos que es poden interposar. És de destacar que aquest precepte taxa, com ja feia la Llei orgànica 4/1997 (article 9.2), els motius pels quals el responsable de la custòdia de la gravació pot denegar la petició, que són:

- Els perills que puguin derivar-se per a la defensa de l'Estat o la seguretat pública.
- La protecció dels drets i les llibertats de terceres persones, o
- Les necessitats de les investigacions en curs.

Com he dit abans, ara faré esment de les disposicions de la Instrucció 1/2009, que suposen una novetat en relació amb la situació existent abans de ser dictada.

Els canvis vénen donats, bàsicament, en dos àmbits:

D'una banda, en relació amb l'exercici pels interessats dels drets d'oposició i rectificació. De conformitat amb l'article 18.2 de la Instrucció 1/2009, aquests drets, pel que fa a les imatges captades per les càmeres de què són responsables la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o les policies locals de Catalunya, s'exerceixen d'acord amb el que

estableix la normativa estatal i autonòmica sobre protecció de dades, com també el que estableix la Instrucció.

Pel que fa al dret de rectificació, segons l'article 14.1, només s'admet l'exercici del de les imatges o la veu captades amb sistemes de videovigilància quan hagin estat distorsionades o alterades amb posterioritat a la seva captació.

L'article 14.2, per la seva banda, disposa (*per tal de complir el que preveu aquest article*) que quan s'alterin o distorsionin les imatges o veus s'ha de guardar còpia de la gravació original o disposar d'un mecanisme de recuperació de la informació original. L'alteració o distorsió han de quedar reflectides al registre d'incidències, amb indicació del període afectat i el motiu. Aquest registre està regulat a l'article 90 del Reglament de desplegament de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, aprovat mitjançant el Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre.

Quant al dret d'oposició, l'article 16.1 estableix que, llevat que una norma amb rang de llei o norma de dret comunitari d'aplicació directa disposin el contrari, la persona titular de la imatge o veu pot demanar l'exclusió del tractament d'aquestes en els supòsits en què no sigui necessari el seu consentiment. La sol·licitud d'exercici d'aquest dret ha de justificar-se en motius fonamentats i legítims relatius a una concreta situació personal.

(L'article 16.2: També es pot exercir el dret d'oposició quan el tractament tingui per finalitat l'adopció d'una decisió referida a la persona interessada basada únicament en un tractament automatitzat de les seves dades de caràcter personal. És la transcripció de l'article 34.c) del Reglament de desplegament de la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, que, alhora, es remet a l'article 36 del mateix Reglament. Els supòsits no semblen d'aplicació a les videocàmeres policials).

Del procediment per a l'exercici dels drets de rectificació i oposició, regulat a l'article 17, en cal destacar l'exigència d'acompanyar la petició amb una imatge o una gravació de la veu de la persona afectada, i l'expressió dels motius pels quals pot denegar-se la sol·licitud. A saber:

- Que no concorrin els requisits exigibles.
- Que el nivell de coincidència entre la imatge o la veu aportades amb la sol·licitud i les que hagin estat objecte de tractament no permeti assegurar que aquestes darreres corresponen a la persona interessada, o
- Que la veu o la imatge no hagin estat enregistrades o ja hagin estat cancel·lades.

L'altra novetat que presenta la Instrucció 1/2009 té a veure amb els nivells de seguretat. L'article 20.2.segon paràgraf reproduïx, pel que fa a les imatges captades o tractades, allò que preveu l'article 81.3.b) del Reglament de desplegament de la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, que assigna el nivell alt als fitxers que continguin o als tractaments referits a dades obtingudes per a fins policials sense el consentiment de les persones afectades o quan siguin relatives a actes de violència de gènere.

Si recordem que, d'acord amb l'article 6.2 de la Llei orgànica 15/1999, entre els supòsits en què no cal el consentiment hi ha que les dades de caràcter personal es recullin per a l'exercici de les funcions pròpies de les administracions públiques en l'àmbit de les seves competències, la funció policial en aquest cas, conclourem que les mesures de seguretat a assignar hauran de ser, la major part de les vegades, les de nivell alt.

De les previsions fetes per la Instrucció 1/2009 per tal d'adequar les mesures previstes a la normativa en matèria de protecció de dades a les exigències de seguretat derivades del tractament d'imatges i veus, cal destacar:

- La definició, en el document de seguretat, de les persones que poden:
 1. Manipular les càmeres.
 2. Visualitzar les imatges.
 3. Dur a terme operacions de bloqueig, esborrat, destrucció, conservació, identificació, distorsió o qualsevol altra manipulació de les imatges.
 4. Autoritzar, modificar o revocar l'accés de terceres persones.
- La localització dels equips de visionat en àrees restringides.
- La formació de les persones operadores en custòdia, reserva i seguretat de les imatges.
- Les garanties per a la destrucció total del contingut de les imatges.
- Les circumstàncies que s'hauran de fer constar en el registre d'accés, previst a l'article 103 del Reglament de desplegament de la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, i
- La incorporació d'un sistema de datació, amb indicació del dia i l'hora en què s'han captat les imatges.

De conformitat amb el que estipula la disposició transitòria segona de la Instrucció, la conservació i el tractament d'imatges i veus captades pels dispositius de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o les policies locals de Catalunya, incloses les enregistrades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Instrucció, s'hauran hagut d'adaptar abans del 20 de maig de 2009 a les noves mesures de seguretat, obligacions i garanties previstes a la Instrucció.

Això sens perjudici que ja venien essent exigibles les mesures previstes en el Reglament de desplegament de la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, des de la seva entrada en vigor, el 19 d'abril de 2008.

Altres qüestions contemplades a la Instrucció 1/2009:

El règim jurídic de les càmeres fixes de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra o de les policies locals ubicades en immobles, dependències o instal·lacions pròpies, quan estiguin exclusivament destinades a garantir la seguretat i protecció interior o exterior d'aquestes dependències. Aquests dispositius resten fora de l'àmbit d'aplicació del Decret 134/1999, en virtut del que estableix l'article 1.3.

En conseqüència, en no ser d'aplicació la normativa reguladora de la videovigilància policial (estan exempts del règim d'autorització prèvia, i no s'han d'inscriure en el Registre de la Direcció General de la Policia o en els registres municipals), s'hauran de regir per la normativa reguladora de la protecció de dades de caràcter personal. Per la qual cosa, caldrà tenir en compte:

- Les prescripcions de l'article 8 de la Instrucció, quant a la conservació de les imatges.
- Que per a poder iniciar la captació d'imatges caldrà haver creat, amb caràcter previ, el fitxer corresponent, llevat que les imatges es captin sense que hi hagi emmagatzematge (article 9 de la Instrucció 1/2009).
- Que caldrà notificar el fitxer al Registre de Protecció de Dades de Catalunya, als efectes de la seva inscripció.
- Que el dret d'informació s'haurà de fer efectiu respectant les previsions de l'article 12 de la Instrucció, entre les quals hi ha les condicions que han de reunir els cartells informatius en edificis i instal·lacions, com ara la col·locació d'un cartell informatiu en cadascun dels accessos a l'àrea videovigilada o, en cas de divisió per plantes, la col·locació d'un altre cartell informatiu en cadascuna de les plantes que comptin amb videocàmeres, i situar-los en un espai d'accés principal a l'àrea o zona vigilada en la planta, i
- Que els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició hauran de ser exercits en els termes i amb les condicions previstos a la Instrucció 1/2009.

Respecte al dret d'informació, cal tenir en compte que, en virtut del que estableix la disposició transitòria primera de la Instrucció 1/2009, els fitxers existents amb anterioritat a la seva entrada en vigor disposen de temps fins al 20 de maig per a adaptar-se a les previsions de l'article 12.

Una altra qüestió que mereix destacar-se és el tractament que fa la Instrucció de la instal·lació de càmeres en cel·les de dipòsit de persones detingudes o espais anàlegs de reclusió: l'article 7.3 considera que poden resultar no-adequades al principi de proporcionalitat (un dels principis aplicables al tractament d'imatges), llevat que existeixi un interès legítim superior que ho justifiqui.

En parlar d'un altre dels principis aplicables al tractament d'imatges, en aquest cas el de legitimitat del tractament, la Instrucció disposa, a l'article 5.3, que, excepcionalment, la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra i les policies locals poden instal·lar els seus sistemes de videovigilància respectius. Aquesta previsió constitueix una excepció a la regla general, que obliga a que els treballs d'instal·lació d'aparells de videovigilància els duguin a terme empreses de seguretat privada degudament autoritzades i inscrites al registre corresponent, de conformitat amb la Llei i el Reglament de Seguretat Privada.

Tractament de les imatges per al control, la regulació, la vigilància i la disciplina del trànsit:

La Llei orgànica 4/1997, de 4 d'agost, prescriu (disposició addicional vuitena) un règim singular per a la instal·lació i l'ús de videocàmeres o de qualsevol altre mitjà de captació i reproducció d'imatges per al control, la regulació, la vigilància i la disciplina del trànsit, ja que les sostreu de la necessitat de l'informe previ de la Comissió de control dels dispositius de videovigilància, i encomana la seva autorització a l'autoritat encarregada de la regulació del trànsit, amb subjecció, entre altres normes, a la Llei orgànica 5/1992, de 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal; tot això en el marc dels principis d'utilització previstos per la Llei orgànica.

D'altra banda, de l'examen del Decret 134/1999 (disposició addicional segona), se'n desprèn l'existència de dos tipus de dispositius de control del trànsit:

- Aquells la instal·lació dels quals és ordenada pel Servei Català de Trànsit o l'alcalde del municipi respectiu, en funció del tipus de via de què es tracti, i
- Els mitjans de captació i reproducció de caràcter mòbil que tenen com a finalitat assegurar el compliment de la normativa de trànsit i seguretat viària, utilitzats pels funcionaris policials.

Respecte a aquests últims, en aplicació de l'article 12.9 de la Instrucció, caldrà, llevat que la seva presència sigui clarament perceptible, informar de la seva presència, en la mesura que sigui possible, en el mateix acte de la gravació o, quan no sigui possible, a través d'altres mitjans.

Em remeto, quant a aquests tipus de dispositius, a les consideracions fetes sobre les càmeres fixes instal·lades en immobles i dependències policials destinades exclusivament a garantir-ne la seguretat, en allò que es refereix a la creació i inscripció de fitxers, el dret d'informació, els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició, etc.